

мало на софрата: баници, баклави, печено прасенце, бълъ хлѣбъ. . .

Гостилъ дѣдото кумицата и момитѣ, па извикалъ:

— Торбаланци, ха въ торбата!

Кумицата занѣмѣла отъ учудване, а дѣдо се смѣе, та примира.

Презъ нощъта кумицата завела дѣдото да спи въ друга стая. Тя повикала дъщеритѣ си и се хванали на работа. Шили цѣла нощъ и ушили торба — сжща като на кума имъ.

На сутринъта старецътъ тръгналъ да си отиде. Тѣ му дали тѣхната торба, а взели неговата.

Отишелъ си дѣдо у дома и още отъ пжтната врата завикалъ:

— Ей, бабо, излѣзъ да ме срещнешъ като царь, а не като сироманъ!

Излѣзла бабата, — погледнала — дѣдото се връща засмѣнъ до уши. Той влѣзълъ вкжщи и извикалъ господарски: — Торбаланци, на рааота!

Ала торбичката останала свита. Нищо не шавнало въ нея.

Грабнала бабата рѣжена, че като забрала дѣдото:

— Ахъ ти, дъртако, съ мене ли ще се подигравашъ!

Наложила му бабата гърба съ рѣжена. Заплакалъ дѣдото, излѣзълъ и право при жерава отишелъ.

— Жераве, синко, така и така ми се случи, — заплакалъ старецътъ, — торбичката не работи, торбаланцитѣ избѣгали. . .

Жеравътъ разпиталъ стареца подробно и разбралъ работата.

— Добре, — казалъ той, — ето ти тая торбичка. Иди съ нея и тя ще те научи, какво да правишъ.

Зарадвалъ се пакъ старецътъ, взелъ торбичката и тръгналъ.

По пжтя огладнѣлъ. Седналъ на една полянка, снелъ торбичката и рекълъ: — Торбаланци, на работа!

Изъ торбата изскочили две силни момчета, съ тояги въ ржка, че като забрала стареца: биятъ и викатъ:

— Недей ходи у кумицата, не си оставяй торбицата!

Старецътъ скачалъ насамъ, натамъ и едвамъ му дошло на умъ да извика: — Торбаланци, ха въ торбата!

Момчетата се скрили. Старецътъ взелъ торбичката и право у кумицата си.

Тя видѣла, че старецътъ носи